

II. ВѢРВАНІЯ НА ПЕРСЫ-ТЫ.

Вѣра на древны-ты Персы. — Зерван-Акеренъ. — Ормуздъ.

Персійскы-ти народи, прочюти по мѣдрость-тѣ си, по-малко отъ другы-ты древны народы сѣ прѣиначили чисты-ты вѣрванія на прѣвоначялно-то откровеніе. Богопочитаніе-то на дрѣвны-ты Персы е съ-вѣмъ просто; то състояше въ обожяваніе на начяла-та (элементы), като вѣдѣ-тѣ, огъня, земѣ-тѣ, въздуха и вѣтрове-ты, и звѣздо-то небе а най-много двѣ-тѣ звѣзды, кои-то го украшяватъ, сир. Лунѣ-тѣ и Слънце-то. И рѣкы-ты приимахѣ божескы почести. Перси-ти нѣмали никакъ храмове; по планины-ты ся кланяли на богове-ты си, на кои-то принасяли за жрътвѣ кръвь отъ животны.

Перси-ти познавали единъ врѣховенъ богъ, все-силенъ и безконеченъ, и го наричяли Зерван-Акеренъ. Изъ нѣдра-та на тоя богъ, кой-то не ималъ начяло нито ще има конецъ, сѣ излѣзли Ормуздъ или Оромазъ и Ахриманъ.

Ормуздъ е начяло на свѣтлинѣ-тѣ. Ахриманъ начяло на мрака. Свѣтлина-та ражда добро-то въ нравственный и физическый свѣтъ; а пакъ мракъ-тъ на всегдѣ ражда зло. Ормуздъ и Ахриманъ сѣ въ еднѣ непрѣстаниѣ бобрѣ; тамъ, дѣ-то Ормуздъ занася свѣтлинѣ, Ахриманъ отъ своѣхъ странѣ нанася мракъ; тѣй что-то единый что направи другый ся мѣчи да го развали. Така свѣтлина-та и мракъ-тъ, рядъ и безрядица, плодородны-ты годишны врѣмена